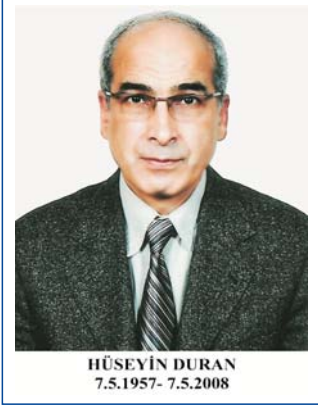

ŞUBE YÖNETİM KURULU YEDEK ÜYEMİZ, YENİ ÇALIŞMA VE YOL ARKADAŞIMIZ HÜSEYİN DURAN'I 7 MAYIS 2008'DE SON YOLCULUĞUNA UĞURLADIK

HÜSEYİN DURAN
7.5.1957- 7.5.2008

Hüseyin DURAN, 1957 yılında Uşak - Karahallı'da doğdu. İlk, Orta ve Lise eğitimini Uşak'ta tamamladıktan sonra 1980 yılında İDMMA Galatasaray Mühendislik Fakültesi İnşaat Bölümü'nden mezun oldu. Sırasıyla; Anadolu Otoyolu Gebze-İzmit Kesimi ikmal inşaatında, Kadıköy Bölgesi kanalizasyon inşaatında, Ataköy 2. Kısım 9. ve 10. mahalle inşaatlarında proje, hakediş ve şantiye mühendisi olarak, Fatih Sultan Mehmet Köprüsü ve Çevre Yolları inşaatında ise TCK adına kontrol mühendisi olarak çalıştı. İki sene özel çalışarak altyapı projeleri yaptıktan sonra 1990 yılında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nda göreve başlayıp 2001 yılında Beykoz Belediye Başkanlığı'na geçti. Belediyelerde çeşitli kademelerde görev yaptıktan sonra emekli olarak, İMO İstanbul Şubesi'nde profesyonel olarak çalışmaya başlamıştı. Şube yönetim kurulu olarak, Hüseyin DURAN'ı kaybetmiş olmanın derin üzüntüsünü yaşıyor, eşi **Güzin**, kızları **Ekin** ve **Nisan** başta olmak üzere, tüm yakınlarıyla birlikte dost ve arkadaşlarına başsağlığı diliyoruz.

O'NUN ARDINDAN...

O'nu ilk kez, 1995 yılında, Seyrantepe'de, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin bir şantiyesinde gördüm. Dönem, SHP'li İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin SÖZEN'in seçimi kaybettiği, yerine Refah Partisi'nden şimdiki Başbakan Recep Tayyip ERDOĞAN'ın geldiği dönemdi. Belediye'de büyük bir kıyım olmuş, kimi belediye görevlileri nedenini kendilerinin de bilmediği bir "sürgün" sonucu, kendilerini Seyrantepe'deki şantiyede bulmuşlardı. Az konuşan, sessiz ama dikkatle izleyen, kendini yetiştirmiş, efendi, saygılı ve bir o kadar da mütevazî, demokrat ve namuslu bir kişiliğe sahipti... Dikkat çekmemesi olanaksızdı... Bakışlarından, "buralarda ne işimiz var!" diyen endişeli ve haksızlığa uğramış bir insan olarak isyan ettiği anlaşılıyordu... Bunu hiç dışa vermeden içselleştirmiş, büyük bir sabırla direncini arkadaşlarıyla paylaştığı ortamda kendine düşen işleri yaparak hafifletmeye çalıştığı anlaşılıyordu... Kendi elleriyle ikram ettiği çayı yudumlarken, bu kez Şişli Belediyesi'nde benim de buna benzer bir uygulamaya tabi tutulduğumu anımsayarak, belki bizleri buluşturmanın aynı kader olduğunu düşündüm... Sahipleri yoktu... Arkadaş dayanışması ile birbirlerine kenetlenmişlerdi... Onurluydular ve başlan dikti. Görevlerinde başarılıydılar, ancak geçmişte, öğrencilik yıllarında hiç önemsemedikleri, tersine küçümsedikleri ve varlıklarını bile dikkate almadıkları bir düşünce (!) iktidar olmuştu... Şaşkındılar... Bu düşüncenin bu kadar sert ve "vahşi" olabileceğini kestirememişlerdi... Onları buraya gönderenlerin, aradan yıllar geçtikten sonra ülke yönetimine de geleceğini ve benzer haksızlıkların daha da büyüüğünü bu kez her düşünceden binlerce kişiye yaşatabileceklerini bilemezlerdi...

Bir çok kez o şantiyeye giderek, ben de, bu insanların bir parçası oldum... Gördüklerim, yaşadıklarım, dinlediklerim, benim bir köşeye çekilip sessizce gelişmeleri izlemek yerine, mesleğinde daha kapsamlı uzmanlaşmayı, yaşamı sivil toplumla içiçe paylaşmayı öğretti... 17 Ağustos 1999... Marmara da büyük depremin yaşandığı gün... Bugün, aynı zamanda, benim Beykoz Belediyesi'nde "Belediye Başkan Yardımcısı" görevine başladığım gündür. Dönem değişmiş, gün dönmüş, bu kez yıllarca biriktirdiğim, öğrendiğim bilgileri uygulama şansını yakalamıştım... Bu işler tek başına başlanmazdı... Aklıma, yaşamımda hiç unutmadığım yerlerden biri olan, "o" şantiye geldi...

Yıllar sonra, Beykoz Belediyesi'nde, Belediye Başkan Yardımcısı olarak görev yaptığım odamda, "O" yine karşımdaydı... Hiç değişmemişti... şantiyedeki kişiliği ve davranışlarından hiç bir şey kaybetmemişti... utangaç ancak bu kez kararlı ve kendine uzatılan eli yakalamış güçlü bir kişilik sergiliyordu... Bu kez yalnız değildi... Kendisine el uzatanın "kendinizi ifade etmeniz için her türlü desteğe sahipsiniz, özgürce bildiklerinizi, deneyimlerinizi Beykoz'da yaşayan insanların hizmetine sunabilir, kendinizi ifade edebilirsiniz, lütfen, benim, sizlerin amiri olduğumu unutun" şeklindeki sözlerimden cesaret almış gibiydi... Ancak, yine de hiç önde olmak istemiyordu... Fen İşleri Müdürü olması teklifimi sürekli geçiştiriyordu... İsrarlarım, üzerinde hiç etkili değildi... Bilgiliydi, her işi yapacak ve başaracak yapıdaydı, ancak önlere gözükmeyi ve birinci adam olmayı istemiyordu... Sonunda, Fen İşleri Müdür Yardımcısı olmayı kabul etti... Diğer müdürlüklerde, aynı kaderi paylaştığı

kişiler de, kendisi gibi işe başlamıştı... O şantiye günleri geride kalmış, kader arkadaşları Beykoz'da buluşmuştu... Güzel günler çabuk geçmişti... Yaşarken paylaşılan, paylaşıtkça çoğalan değerlerin buluşturduğu "kader arkadaşlığı" kökleşmişti...

Beykoz'daki ilk görev yılları zor geçmişti... Beykoz Belediyesi'nin kimi (!) görevlileri, dışarıdan gelenleri kabullenmek istememişti. Bu kişiler, tezgahlarını (?) bozabilirlerdi... Öyle de oldu... Dürüst, yardımsever, sıcak ilişkilerin bilgili ve verimli iş anlayışı ile birleşmesi, Beykoz'da görülmemiş bir olumlu etki ve sevgi yumağı oluşturmuştu... Beykoz ve belediye çalışanları, yaşamlarında pek tanıdık olmadıkları, ender karşılaştıkları bu insanları sevmişlerdi... İlk günlerde, bu insanlara karşı negatif davranışların samıldığı gibi çok olmadıkları, ancak seslerinin çok çıkmasından etkili oldukları yargısı değişmişti...

Beş yıl çabuk geçmiş, belediye yönetimine bildik düşünce tekrar gelmişti... Fen İşleri Müdür Yardımcısı görevinden alındığı halde, "O"nu hep bir köşede tuttular... Çünkü işini layıkıyla yapan ender bir kişiydi... Kendini sevdirmişti... Herkes O'na saygılıydı... Düşüncelerini, kişiliğini herkes biliyordu... Ancak görev adamıydı ve işinde başarılıydı... Beykoz Belediyesi'nde 2004 yılıyla birlikte, yeni dönemde, AKP Belediyesinde, bildik uygulama ve baskıların üzerimde acımasızca sürdürüldüğü yıllarda, emeklilik hakkımı kazandığımda 2006 Ağustos'unda görevi bıraktım... Ancak, O'nunla Hacı KURU'nun evinde belirli periyodik dönemlerdeki sohbet toplantılarında sazlı-sözlü ortamlarda beraberliğimizi sürdürdük... Emekli olacağını söylemiş ve sessiz sedasız bu

düşüncesini gerçekleştirmişti... Birilerinin kapılarına dayanıp, kapı kapı dolaşıp iş isteyemedi... İnşaat Mühendisleri Odası Başkanı Sevgili Cemal GÖKÇE ve değerli yönetim kurulu üyesi arkadaşlarımızın kendisine uzattığı eli yakalamış ve İnşaat Mühendisleri Odası'nda çalışmaya başlamıştı... Tüm arkadaşları rahatlamıştık... Artık, "O", sıkıntılar ve özverilerle geçen bunca yaşamının ardından, rahat ve mutlu olacağı, bilgilerini sevdiği meslektaşlarının hizmetine büyük bir keyifle sunacağı bir ortama kavuşmuştu... Ancak, zamansız aramızdan ayrıldı... Yaşamın acımasızlığı, güzel insanlar çabuk yitirildiklerinde anlaşılıyor... Bir gece gelen telefonda "O"nu yitirdiğimiz söylendiğinde yüreğim sızladı... Gençti, yaşama doyamamıştı... Hayatının en verimli ve rahat yaşayacağı dönemine yeni girmişti... Yaşam gerçekten acımasızdı... 51 yaşında, gencecik yaşama veda etti...

Levent Cami avlusunda, Beykoz Belediyesi'ni 1984 yılından bu yana yöneten beş belediye başkanından ikisi hariç, üç belediye başkanı oradaydı... ANAP, DSP+CHP, AKP'li belediye başkanlarını buluşturmuştu... Bunu başarabilmek herkes için kolay değildir... Giderken ne kadar sevildiğini görebilseydi şaşırmasdı... Beykoz Belediye çalışanları otobüslerle "O"nu son yolculuğunda uğurlamaya gelmişlerdi... İnşaat Mühendisleri Odası, başkan, yönetim kurulu oradaydı... Herkes üzgündü... "O" şimdi, Kilyos Mezarlığında 185 nolu parseldedir... Gönlümüz, sevgimiz kendisiyledir... Rahat uyu... Sevgili Hüseyin DURAN... Sevgiyle kal...

Dr. Erdal KÖKTÜRK

Beykoz Belediyesi Emekli Başkan Yardımcısı

HÜSEYİN DURAN'IN ÖLÜMÜNDEN 6 GÜN ÖNCE DOSTLARINA GÖNDERDİĞİ "KALP KRİZİ" İLE İLGİLİ E-POSTA MESAJI

Diyelim ki, mesai saati bitti ve siz de akşam 18:30 civarında, alışılmadık derecede zorlu bir iş gününün ardından (tabii ki tek başınıza) arabanıza binip evin yolunu tuttunuz. Çok yorgunsunuz ve camınız da fena halde sıkkn. Müthiş gergin ve sinirli bir haldesiniz... Birdenbire göğsünüzde, kolunuza ve çenenize doğru yayılmaya başlayan **korkunç bir ağrı** hissediyorsunuz. En yakın hastaneye sadece on dakikalık mesafedesiniz ama hastaneye ulaşmayı başarıp başaramayacağınızdan bile emin değilsiniz.

Ne yapacaksınız??? İlk yardım kurslarına katılacak kadar aklı başında biriydiniz ama kurstaki eğitmen, sizin başınıza bir şey geldiğinde ne yapacağınızı öğretmedi!!!

Yalnız başınıza kalp krizi geçirirseniz nasıl hayatta kalırsınız? Pek çok insan kalp krizi geçirdiği sırada tek başına oluyor; etrafta yardım edecek kimse bulunmuyor. Kalp atışları düzensizleşen ve kendisini bayılcakmış gibi hisseden birinin bilincini yitirmeden önce yalnızca 10 saniye kadar zamanı vardır. **Bu durumda ne yapmanız gerekir?**

Cevap: Paniğe kapılmadan üst üste kuvvetlice öksürmeye başlayın. Öksürmeden önce her seferinde derin bir nefes alın; öksürükleriniz güçlü olsun, derinden gelsin ve uzun sürsün, tıpkı göğsünüzde birikmiş balgamı atmaya çalışır gibi öksürün. Her iki saniyede bir derin nefes alıp öksürün ve bunu ya yardım gelene dek ya da kalp atışlarınız tekrar normale dönene dek sürekli yapın. **Neden?: Derin nefes almak ciğerleri oksijenle doldurur. Öksürmek kalbe tazyik yapar ve kan dolaşımını rahatlatır. Kalbe uygulanan bu tazyik, kalbin normal ritmine dönmesini kolaylaştırır. Bütün bunlar size, bilincinizi kaybetmeden önce hastaneye yetişecek zamana tanır.**

Bu konuda mümkün olduğunca çok kişiyi bilgilendirin. Bu bilgi sayısız insanın hayatını kurtarabilir!!! Asla, "benim başıma gelmez!" diye düşünmeyin. Hayat tarzımızın epeyce değiştiği şu son yıllarda artık her yaşta insan kalp krizi geçiriyor. Gerçek bir dost olduğunuzu gösterip bu makaleyi tanıdığınız herkese yollayın...

SEVGİLİ HÜSEYİN DURAN'IN ARDINDAN...

İnsanın sevdiği arkadaşlarını kaybetmesinin ardından yazı yazmak kolay olmuyor. Sevgili Hüseyin DURAN arkadaşımız çok naif biri idi. Sessiz, sakin, kendisiyle başışık, üstlendiği görevi layıkıyla yapan sorumluluğunu bilen bir arkadaşımızdı. Ölümü çok erken oldu. Her ölüm acıdır ancak genç ölümler ve böylesi değerli arkadaşlarımızın ölümü de çok sarsıcı oluyor. Hüseyin DURAN'la Şube yönetim kurulumuzun 40. ve 41. dönemlerinde birlikte çalıştık. Yönetim kurulumuzun kimi zaman bir konu üzerinde tartıştığı konularda, Hüseyin DURAN hemen o konuya çok değişik bir bakış açısıyla görüşlerini bildirir ve dolayısıyla yönetim kurulumuz açısından da tartışılan o konunun çözümü kolaylaşırdı. Farklı bir yapısı vardı.

O sessizliğinin altında olaylara karşı derin bir yaklaşımı vardı. Hüseyin arkadaşımız son bir aydır da Şubemizde çalışıyordu. Onunla mesai arkadaşlığı yaptık. Orada da yine son derece titiz biriydi. Sevgili Hüseyin DURAN, tüm arkadaşlarını seni kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşadı. Üzülerek söylemek gerekir ki, ölümleri yaşarken bazı değerlerin de hızla toplumumuzda azaldığını hissetmekteyiz. Seni unutmayacağız. Sevgili eşin Güzin ve güzel kızların (senin onlara olan sevgin de bir başka yanın idi) Ekin ve Nisan'da hep bizlerle birlikte olacaklar. Emin ol. Toprağın bol olsun.

Rezan BULUT

KAYBEDİLEN HER DEĞER BİZDEN ÇOK ŞEY ALIP GÖTÜRÜYOR...

Hüseyin'in ölüm haberini aldığımda inanmak istemedim. İki gün önce İKK etkinliğinde birlikteydik Cuma günü bir araya gelmek için sözleşmiştik. Hüseyin DURAN'la 1990 yılında tanıştık. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde farklı müdürlüklerde görevde iken mesken ve geçekonu işleri müdürlüğünde idareci olarak birlikte çalışmaya başladık. Birlikte birçok çalışma gerçekleştirdik. Dostluğumuz pekişti. Sürgüne beraber gittik. Yol bakım barakalarında birlikte oturduk.

Hüseyin işini önemseyen, insanlara, arkadaşlarına karşı son derece yardımcı, hoşgörülü, halk deyimi ile efendi bir arkadaşımızdı. Buna karşın mesleğinin uygulamalarında, yaptığı işte, görevinde sorumluluk sahibi, ilkelerinden taviz vermeyen ödünsüz ve onurlu bir duruşu vardı. Üstlendiği idari görevde uyarıcı, yönlendirici, yanlış yapmamamız için çaba sarf eden bir anlayışla dayanışmanın en güzel örneğini verdi. Bazen sessizliğini uyan olarak aldık. Birlikte çalıştığı tüm iş arkadaşları üzerinde saygın bir iz bıraktı. Yanlış anımsamıyorsam oturduğu evin ilk inşaat aşamasında,

temel kazısı yapılmış beton atılacak, iş ertesi güne kalınca bitişikteki tek katlı binanın kayma tehlikesi olabilir mi endişesiyle sabahlamış, erken saatte betonun dökülmesiyle işe uykusuz ve yorgun gelmesine rağmen mesleki sorumluluğun gereğini yerine getirmişti. Bugün birçok kişinin önemsemediği mesleki uygulamalarda duyarlı davranmaktaydı. Genç meslektaşlara örnek gösterebileceğimiz "adam gibi adam" bir dostu erken kaybettik. Hüseyin'le sazımızı birlikte çaldık

aynı türkülerini birlikte söyledik. Hayyam'ı birlikte okuduk. Tüm arkadaşlar ve dostlar adına saygı ve sevgiyle anıyorum.

*Güzelim can çıkıp gidince bedenimizden
Birkaç kerpiç olacak mezarımızı örten;
Gün gelecek, mezar yapmak için başkasına
Kerpiç dökecekler kalacak toprakla bizden*

Ömer Hayyam

Naif GÜLER

(Harita ve Kadastro Mühendisi)

Yanık tenli delikanlı

Tanıştığımızda ben 18 yaşımıdaydım Hüseyin ise 19. Üniversitenin ilk yılıydı.

Hüseyin, Uşak'tan gelmişti, sürekli gülümseyen ve sakın konuşan, her zaman herkese yardıma hazır yanık tenli delikanlı...

Bir yandan çalışıyor, bir yandan da okula devam ediyorduk, okulun nadiren açık olduğu sıkıntılı günlerdi. Ders notlarını paylaşırdık, gelecek hakkında konuşurduk, Uşak'ta inşaatlarda çalıştığı günleri, dokuma tezgahında tüm aile çalıştıklarını, tersanede kaynakçılık yaptığını anlatırdı. Bir de babasının ortaokul için gerekli olan şapkanı, zorlukla aldığı gün ortaokullarda şapka mecburiyetinin kalktığını... 19 yaşa ne çok şey sığdırmıştı.

Okul dönüşlerinde yol arkadaşlığı yapardık, okul bittikten sonra hayat arkadaşlığı yapmaya karar verdik. Tanışmamızın onuncu yılıydı. 2 Eylül'dü. 1986 yazı çok kurak geçmişti, ilk yağmur damlası o gün düştü şehre. Dostlarımız "uğur" dediler... Evlendik.

1989 yılında kızımız Ekin, 1996 yılında ise kızımız Başak Nisan dünyaya geldi. Birlikte büyüttük bebeklerimizi, çok sevdik, hiçbir gece tek başıma emzirmedim bebeleri, tek başıma ölçmedim ateşlerini...

Hiçbir zaman tek başıma yemek yapmadım ve hiçbir zaman üç gündün fazla ayrı kalmadık yanık tenli delikanlıyla, hep birlikteydik...

2008, yeni emeklilik, yeni bir iş, çocukların sınavları, hayallerimiz...

7 Mayıs doğduğu gün, pastanın üstünde üç mum, saat 21.35. "Baba dilek tut", "Tuttum", "Hani görmedik", "Avucumda" diyerek sımsıkı yumruk yaptığı sağ eli havada, gözlerinin içi gülüyor.

Hayatı paylaşırken, bir kez bile incitmeyen, gözlerimi hiç gölgelemeyen, nasıl iyi insan olunuru yaşamıyla öğreten, arkadaşı, dostu, eşi olmaktan onur duyduğum yanık tenli delikanlım hep 19 yaşında...

Ben, yokluğuyla 18 yaşımı bitirip 50 yaşıma girdim... 7 Mayıs 2008, saat 21.40

Biliyorum ki; yürek yangınımın sebebi bize kattığın iyilikler, güzellikler... İyi ki doğdun Hüseyin, iyi ki doğdun canparem. Günün kutlu olsun.

Güzin DÖNMEZ DURAN

Babisko

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok güzel bir ülkede bir kraliyet ailesi yaşarmış... Bu aile çok iyi bir kral, kraliçe ve onların minik prenseslerinden oluşmuş. Halk krallarını çok sevmiş, çünkü ülkelerini ondan iyi yönetecek birinin olduğuna inanmazlarmış. Bu çok yetenekli kral gerçekten ülke yönetiminde bir numaraymış ama buna rağmen ülkesi ailesinin önüne hiçbir zaman geçemezmiş. Ailesi onun tek dünyasıymış. Onları almadan yolculuğa çıkmaz, onlar olmadan yemeğini yemez hatta uyuyamazmış bile. Tabii ki bu sevgisi karşılıksız değilmiş. Kraliçe ona büyük bir aşkla, prensesler ise tutkulu bir baba sevgisiyle bağlıymış. Her fırsatta babalarının ne kadar özel olduğunu ve kendilerinin diğer kızlardan ne kadar şanslı olduklarını düşünürlermiş.

Gerçekten de diğer tüm kızlardan şanslılarmış; ama prenses oldukları için değil, böyle bir babaya sahip oldukları için.

Babaları prensesler ne isterlerse yaparmış; sadece istedikleri şeyleri almakla kalmaz onları sevdiğini her fırsatta belli ederlermiş. Beraber gezer, tatillere gider, sohbet ederlermiş. Gerçekten "mükemmel" tanımına uyan hayatlarını yaşarlarmış. Günler, aylar, yıllar geçmiş... Prensesler büyümüş okullarında çok başarılı öğrenciler olmuşlar.

Attıkları adımlarda hep anne babalarını örnek almışlar, onları düşünerek yaşamışlar hayatlarını... Ama prensesler büyümelerine rağmen hala çocukça bir inançla anne babalarının sonsuza kadar yanlarında olacağını düşlerlermiş. Çünkü onlar öyle bir yetişmişler ki; onlar için hayat demek artık aile demekmiş...

Kraliyet aileminin hayatı böyle mükemmel sürüp giderken bir gün kral hastalanmış. Kraliçe ve prenseslerin yanında tüm halk da üzüntüye boğulmuş. Dünyanın en iyi doktorları gelip muayene etmişler kralı ama hiç biri çözümünü bulamamış. Kral yatağında gitgide hayattan daha da kopuyor, kraliyetin çaresizliği gitgide daha da artıyormuş. Derken günlerden bir gün şehri ziyarete çok iyi bir doktor gelmiş. Halk hemen doktora kralın rahatsızlığını anlatmış ve ondan kralı muayene etmesini istemiş. Doktor onları kıramamış ve kralı saatlerce dikkatli dikkatli muayene etmiş. Odadan çıkıp kraliçenin yanına gelince kralın hastalığının çok ciddi olduğunu ve şifasının çok uzak diyarlardaki bir çiçekte olduğunu anlatmış. Eğer kraliçe isterse kralı tedavi için götürebileceğini ancak tedavinin çok uzun zaman alabileceğini de eklemiş. Kraliçe ve prensesler oturup uzun uzun düşünmüşler ve sonunda krallarının bu

tedaviyi görmesi gerektiğine karar vermişler. Krallarnın iyi ve mutlu olması için bir ömür onu görmemeye razılanmış... Yeter ki krallan hep o bildikleri gülümsemeyle, huzurla yaşasın... Derken ayrılık günü gelmiş çatmış... Tüm ülke hüznle kaplanmış, herkesin gözü yaşlıymış... Kimse böyle bir ayrılığı beklemiyormuş çünkü... Kraliçe kralın tüm eşyalarını hazırlamış, onu öpüp sadece iyi olmasını dilediğini söylemiş. Kraliçenin ardından prensesler gelmiş babalanın yanına. İkisi de mutsuz ve ağlamaktıymış. Doya doya sanılmışlar babalanna, öpmüşler onu; ve onu çok özleyeceklerini söylemişler. Babalan da onları öpmüş ve iki elini de kızların kalbine koyup "Ben hep buradayım. Her saniye yanınızdayım." demiş... Kral ailesiyle vedalaşıp uçağa binince uçak yavaş yavaş havalanmış... Kraliçe ve prensesler ardından el sallamışlar kralın ve birbirlerine çok iyi bakacaklarına dair söz vermişler...

Canım babam... Kahramanım... Kralım... Biliyorum şu an bir yerlerden beni izliyorsun sen... Çünkü aslında sen hiç gitmedin hep benimlesin... Seni çok seviyorum... Prenselerin...

Ekin...

CANIM BABAM, HERŞEYİM;

Güzel bir bahar sabahıydı.

7 Mayıs'tı. Kuşların cıvıltısıyla uyandık; çiçeklerin kokusunu hissettik. Ve en önemlisi babamın doğum günüyü. Çok mutluyduk. Ne alacağız diye düşünüyor. Ya babam beğenmezse deyip vazgeçiyorduk. Ama biliyorduk ki babam beğenir. Çünkü onun için hediye değil düşünce önemlidir. Her şey güzel gidiyordu akşam oldu. Etraf karardı. Ben babama bir hediye alamamıştım. Fakat babam çok mutluydu. Çünkü babam bizim gülümsemişimizi gördükçe mutlu oluyordu. Onun gülümseyişi de bizi çok mutlu ediyordu.

O, son gülümseyişi olsa bile!

Biliyorum hala bizi gördükçe gülümsüyor. Mutlu oluyor. Biz üzülünce o da üzülüyor. Çünkü biz onun biricik kızlarıyız.

Ailesiyiz...

Ve bu gün 2 ay 1 gündür babamı göremiyorum ama hissediyorum. Biz onun izinden ilerledikçe, bize 'aferin' diyecek biliyorum! Çünkü o bizim babamız, her şeyimiz, canımız, bir tanemiz. Çünkü o bizim kalbimiz... Kızından, her şeyine...

Nisan

*Kızı Nisan'ın çizgişiyle
Hüseyin DURAN*

ÖLÜM ACISI, YİNE...

Bir arkadaş kaybettik. O aynı zamanda benim en eski arkadaşımın kocası, iki dünya güzeli kız çocuğunun babası, her zaman güleç, her zaman sağlıklı, hep hareketli, ondan istediğiniz her yardıma her zaman koşmaya hazır, ağzından çıkan her şeyi her zaman kulağı hep duymuş ve sanıyorum bu özeni yüzünden hayatta hiç özür dilemesi gerekmemiş güzelim bir insandı. Hüseyin Duran artık yalnızca anılamızda. Ölüm ondan hızlı çıktı. Doğum gününde, ailesiyle kestiği pastasının tabağı elindeyken, bir "of" bile demeksizin gitmiş sevgili arkadaşımız.

Apartmanımızda yas var. Büyük bir acı duyuyorum. Hem çok konuşmak hem çok susmak istiyorum. Susmak daha iyi geliyor.

Seval ESASLI, 08.07.2008 Saat: 12.15

Bir rakı sofrası hatırlıyorum, keyifli, çoğunlukla kahkahalı bir rakı sofrası. Orada tanışmıştım o beyefendi adamı, eşini ve kızlarını...

Başımız sağolsun...

Sinan DiRLİK, 08.07.2008 Saat: 16.07

GÜLÜMSEYEN YÜZÜNÜZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ...

2006 yılından beri Şubemizin Yönetim kurulu yedek üyesi olan Hüseyin DURAN, Nisan 2008'de aramıza katıldı. Kısa sürede kaynaştık. Sanki uzun yıllardır birlikte çalışıyormuşuz gibi hiç yabancılık çekmedik. Hepimizde "mütevaziliğin böylesi de varmış" tanımlaması, onunla ilgili ortak cümle olarak dile geldi. Sevecen ve bir o kadar da saygılı olmayı başaran bir insanla çalışmaktan memnun kaldık. Kısacık zaman diliminde sıcacık çalışma arkadaşlığınız ve bize bıraktığınız gülümseyen yüzünüz için teşekkür ederiz.

İMO İstanbul Şubesi Çalışanları